

BEGUNČEK

Št. 6.

Bistrica ob Dravi 28. 10. 1945.

K R I S T U S K R A L J

Danes je praznik Kristusa Kralja. Priznavamo, da je Kristus najvišji gospod v nebesih in na zemlji. Kot zvesti služabniki se sklonimo pred svojim Kraljem na kolena in mu darujemo za Njegov praznik najboljše, kar imamo. Čista, preprosta srca naša. Če so zvesta in nepokvarjena so pred Bogom veliko vredna. Polna hvalečnosti morajo biti naša srca, da imamo in ljubimo tega Kralja.

Na tujem praznik tvoj praznujemo o Kristus Kralj.

Ker smo hoteli biti tvoji, božali smo od doma, v dalj ...

Nihče ne stre nan vere naše, ki v srcih nam kipi.

Mi tvoji smo na večne čase!

Naj Kristus Kralj živi!

Če še tako nad nami hruje, orkan zablod, strasti; stojimo trdno na braniku, naš Kralj si Kristus - Ti!

Prav vsi smo trdni kakor skala, vsi borci tvoji smo, nihče nikdar nas ne premaga, dokazali smo ti to s krvjo.

Ti pa nas pelji v boj junaški, za vero, narod svoj!

Povsod naj se razlega geslo: "Jaz, Kristus Kralj, sem tvoj!"

///

A žalostna so naša srca danes. Gotovo veste, dragi begunčki, da Kristusa Kralja ne ljubijo in ne časte vsi ljudje. In prav radi tega smo morali tudi mi od doma, ker v naši domovini, naši lastni bratje sovražijo in preganjajo tiste, ki ljubijo Kristusa Kralja. Od kar svet sto-

ji, skuša hudobni duh, satan, duše odvrniti od Kristusa Kralja. In danes se zdi, da satan zmaga, ko toliko ljudi trpi in umira zaradi Kristusovega imena in Njegove resnice. Ljubi begunski otroci! Ena je resnica. Kljub preganjanju in sovraštvu Kristus še vedno kraljuje in bo kraljeval do konca sveta in vso večnost. On je Kralj od vekomaj, On je Kralj tudi danes, ko se Njegova vera preganja in zaničuje. In ob poslednji sodbi se bo Kristus Kralj prikazal na nebu v vsej svoji moči in veličastvu. Takrat bodo vsi skrušeni v prahu spoznali javno pred vsem svetom, da je Kristus Kralj nebes in zemlje.

Obljubimo Kristusu Kralju, da hočemo ogtati Njemu zvesti, da ga bomo vedno in povsod spoznavali in častili. Živel Kristus Kralj.

veverica

Takrat, ko sta še Adam in Eva živela v raju, so bile tudi vse živali okoli njiju. Živale so bile dobre, kakor tudi prva človeka. Sedaj tako krvoločni tiger je pohlevno skakal okoli Adama in Eve, in volk je prijateljsko mulil zraven kože travo. Nekega dne pa sedi veverica sredi dvorišča. Njen takrat še ne košat rep, podoben mišjemu ji je stal pokonci. K nji priskaklja zajček. Misleč, da štrli iz zemlje vejica, začne glodati - veveričin rep. Veverica zakriči in odskaklja k Stvarniku, se pritoži čez zajčka, ter prosi Boga, naj ji ustvari drugačen rep. Stvarnik ugodí njeni želji in ji ustvari nov - košat rep, kakršnega ima še dandanes. Zajček pa tudi ni mogel več načeti veveričinega repa, ker je veverica postala z novim repom gibčna in sedaj vedno skače z veje na vejo, dočim je ostal zajček samo na trdnih tleh.-

zvest spremljevalec

ko je stari Tobija pošiljal svojega sina, mladega Tobijo v daljno tujo deželo se je mlademu Tobiji ponudil za spremljevalca mladenič in dejal staremu Tobiji: "Tvojega sina bon peljal v tujo daljno deželo in ti zdravega in srečnega pripeljal nazaj!" - Tudi vi, mali begunčki, ste šli v daljno tujo deželo in bi se gotovo radi zdravi in srečni vrnili nazaj v domovino. Ali ste si že izbrali dobrega in zvestega vodnika, ki vas bo spremljal na vaših potih po tujini in vas pripeljal nazaj v domovino? Prav isti mladenič, ki se je ponudil mlademu Tobiji, lahko spremlja tudi vas. Mlad je in lep. Opasan je okoli ledij in čaka na vas. Ta mladenič je nadangel Rafael. Prositega naj vas spremlja in končno zdrave in srečne pripelje nazaj domov. Svetoval vam bo kakor je svetoval mlademu Tobiji. Koliko velikih reči sta doživela med potjo in gotovo bi se mladi Tobija ne vrnil srečno na svoj dom, ako ne bi imel tako zvestega svetovalca in vodnika.

Stari Tobija je bil vedno zvest Bogu, bil bogat in srečen. Toda Bog ga je hotel preskusiti. Vzel mu je premoženje, postal je bolan, celo oslepel je. Toda stari Tobija ni tožil, ostal je Bogu zvest in tudi mladega Tobijo je vzgajal v strahu božjem. Na sličen način Bog preskuša tudi našo zvestobo do njega. Vse so nam doma pobrali in morali smo na tuje. In ako bomo ostali Bogu zvesti nam bo vse povrnjeno, kakor je bilo vse povrnjeno Tobijevi hiši. In kakor je Tobijev oče spregledal po sinovi vrnitvi, tako bo tudi mnogo ljudi v naši domovini spregledalo on naši vrnitvi.-

Pretečeno sredo smo praznovali god svetega nadangela Rafaela. Sam je povedal v Tobijevi hiši kdo da je: "..... Mene je poslal Gospod..... Jaz sem nadangel Rafael, eden izmed sednerih, ki stojimo pred Gospodom."

Velik je torej pred Bogom, zato se mu priporočite, dragi begunčki, da bi vas zvesto vodil po tujini, vam svetoval, vas bodril in hrabil v službi Gospodovi in vas, ko bo to volja božja, zopet zdrave in srečne pripeljal nazaj v našo drago in lepo domovino, po kateri vsi tako željno hrepenimo.

////

M A R T I N K R P A N

/Nadaljevanje./

To izreče, pa vzame počasi mesarico, ter mu odseka glavo, in se se vrne proti mestu.

Dunajčanje, ki so do zdaj le od daleč gledali, pridero k njemu, tudi sam cesar mu pride naproti, pa ga objame vpričo ljudstva, ki je v vpilo na vse grlo: "Krpan nas je otel! Hvala Krpanu, dokler bo Dunaj stal!"

Krpanu se je to kar dobro zdelo, da je dosegel toliko časti, in držal se je na svoji kobilici, kakor bi šel v gostje vabit. Saj se je tudi lahko; še tu med nami, če kdo kacega slepca ali belouško ubije, še ne ve, na kateri grm bi jo obesil, da bi jo videlo več ljudi.

Ko pridejo v cesarsko poslopje vsi knezi, vojskovodje in vsa prva gospoda s Krpanom, spregovori najprvo sam cesar in pravi: "Zdaj si pa le izberi! Dam ti, kar želiš, ker si zmogel tolicege sovražnika in otel deželo in mesto velike nadloge in nesreče. Nimam take stvari v cesarstvu, da bi djāl: ne dam ti je če jo hočeš; celo Jerico, mojo edino hčer, imaš na ponudbo, ako nisi še oženjen."

"Oženjen sem bil, pa nisem več," odgovori Krpan; rajnica je umrla, druge pa nisem iskal. Sam ne vem, kako bi vendar, da bi ne bilo meni napak, Bogu in dobrim ljudem pa všeč. Vašega dekleta sem uže videl; če je tudi še tako pametna, kakor je lepa, potlej naj se skrije moja babanica pred njo v vseh rečeh. Dobrote res da je navajena, tistega ne bom djāl, ker je od bogate hiše doma; pa saj na Vrhju pri sveti Trojici spet nismo zgolj berači; pri nas tudi skozi vse leto visi kaj prekajenega na ražnu. Samo to ne vem, kako bo. - Nesla vsa bila z Marjeto v oprtnih košah enkrat grozdje v mesto. Nazaj grede mi je bila pa ona zbolela na požu. Tako se mi je sitno zdelo, da vam ne morem povedati! Raje bi imel, da bi se mi bile utrgale v cerkvi namamnici obe hkratu, takrat ko bi ravno bil sveče prižgal. Ni bilo drugače: naložil sem jo v oprtni koš, koš pa na pleči, ter sem koračil mastito ž nji! Izhajal bi uže bil; saj Mretačka je bila tako majhna, kakor deklina trinajstih let - pa jih je nadloga vendar uže imela trideset, ko sva se jemala - težka tedaj ni bila; ali kamor sem prišel, povsod so me vprašali, kakšno kramo prodajam. To je presneto slaba krama, babo po svetu prenašati! In ko bi se zdaj na cesti nama spet kaj takega nakretilo, vaši hčeri in pa meni? Od tukaj do vrha se pot vleče, kakor kurja čeva. Koša revež nimam, kobilica ima pa samo eno sedlo! Pa bi tudi ne bilo čudo, ko bi zbolela; saj vemo vsi, da take mehkode niso vajene od petih zjutraj, do osmih zvečer cikoa coka, cika coka s konjem. Če se to prav do dobrega vse premišli, menda bo najbolje, da vam ostane cesarična, meni pa vdovstvo čeravno prav za prav dosti ne maram zanje; ali kar Bog da, tega se človek ne sme braniti."

Cesarica pa še sedaj ni pozabila košate lipe nad kamnito mizo na vrtu; zato je tudi ni bilo zraven, poslušala pa je za vrati, kakor imajo ženske navado, ki bi rade vse izvedele. Ko sliši, da cesar ponuja svojo hčer Krpanu v zakon, pride tudi ona in pravi: "Ne boš je imel, ne! Lipo si mi izpridil; hčere ti pa ne dam! Ljubeznjivi moj mož, menda ti je kri v glavi zavrela - ne morem ti dobrega reči - da govoriš take besede, ki sam dobro veš, da so prazne ena in druga. Pa tudi vas naj bo sram, vas, gospodje! Grdo je tako, da se mora knez za vas bojevati! Še dan danes bi lipa lahko stala, pa tudi velikan več ne imel glave, ko bi vi kaj veljali. Pa saj vem: ko so se obabili možje, je vsaka baba neumna, ktera se moži! Res je, Krpan, otel si cesarstvo in tudi dunaj si otel; zato boš pa dobil vina sod, ki drži petdeset malih veder, potem sto in petdeset pogač, dvajset jancev; in pa osemindesetdeset krač ti bomo dali. Dobro me poslušaj! To moraš pa vse domov na Kranjsko spraviti, ako hočeš. Prodati pa ne smeš čepera, ne tukaj ne na potu. Kadar boš na Vrhju pri sveti Trojici, potlej pa stori, kar se ti zdi. In ker zdaj nimamo tukaj nobenega Brdavsca več, menda ne bo napak, če osedlaš imenitno svojo kobilico, pa greš počasi proti Vrhju. Pozdravi mi tamkaj vse Vrhovščeke, posebno pa mater županjo!"

LUČKA GORI ...

Lučka gori

Na grobovih neznanih
pa luči ni.

Le veter okoli dreves,
ziblje veje in les,
narava v jeseni že sanja.
Neumorno jelka ječi!

"Krog mene bratov tisoč spi,
spi spanje junakov!"

Vsi svoje življenje so na oltar
za vero in dom darovali,
da drugi živeli bi; ostali
iz teme zablod in morja krvi,
da narod se nov porodi.

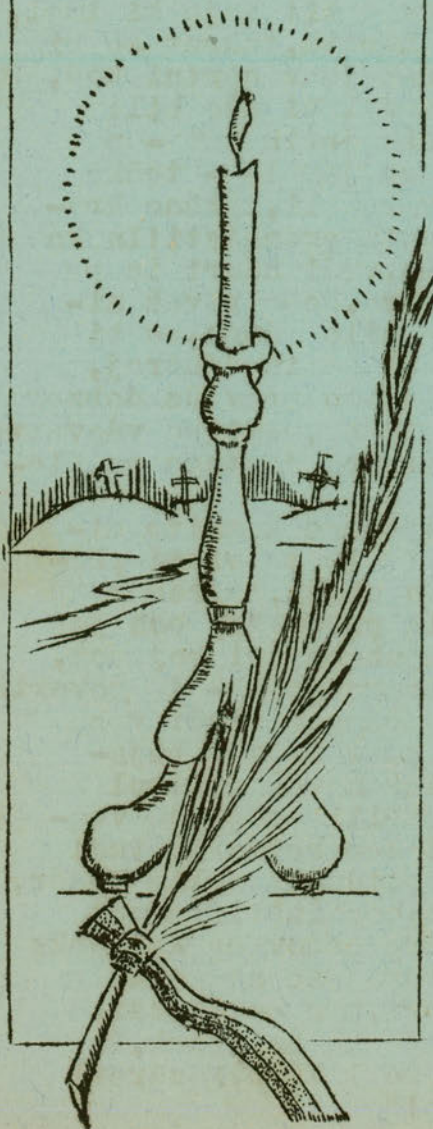
Očiščen sovraštva, ves prenovljen,
iz temnih dni vstaja,
svoboda s krvjo se poraja,
za brate vse, brate Slovence!
Vsi dolgo bili so v verige vkovani,
med sabo razklani,
ločili so jih potoki krvi,
a zdaj naj svoboda za vse se rodi!

Danes je vernih duš dan....

Glej, iz domače hiše,
ko v noč, ura čas piše,
mati noli za svoje sinove,
ki bili so up, nje, matere vdove.
Njej solza za solzo se znova utrne,
roke proseče k Mariji obrne,
naj oprostí njim, ker v hudobiji
ubili so sina, daleč od hiše.

Lučka gori

Veter veje prek gozda .snrek,
žalosten čuje iz gozda se jek,
tu spijo slovenski vojaki,
za vero, svobodo, junaki.....

plemenito delo

Ogatin je hotel razdeliti vse inetje med svoje tri sinove. Vse je že razdelil na tri dele; slednjič mu še ostane drag kamen - dijamant. Komu ga naj izroči? Vsi trije bi ga radi. Reče jim torej: "Pojdite po svetu; kdor izmed vas stori plemenito delo, dobi dijamant."

Sinovi so se razšli. Ko se vrnejo čez tri mesece, pravi očetu najstarejši sin: "Glej oče!

Vstopil sem v službo pri gospodu. Zaupal mi je veliko, in jaz sem vse zvesto in pošteno opravljal."/>

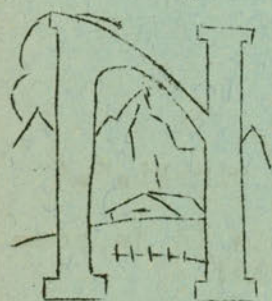
Oče pa mu reče: "To je bila tvoja dolžnost".

Drugi sin pravi: "Na svojem potovanju sem rešil potapljalčevega otroka".

Oče odvrne: "To je vsekakor lepo delo, toda tudi to je bila le tvoja dolžnost: pomagati bližnjemu v sili."

Sedaj pristopi najmlajši sin ter pripoveduje: "Nekoč sem prišel na visoko goro. Na vrhu zagledam poleg prepada svojega najhujšega sovražnika. Že ga mislim suniti, da pade v globočino, a o praven času se še premislim. Zbudim ga rajši in ga opozorim, naj pazi, da se ne skotali v spanju na rob prepada."

Očetu se razjasni obraz, ter de: "Res, to je bilo plemenito delo. Tvoj bodi dijamant!"

29. oktober

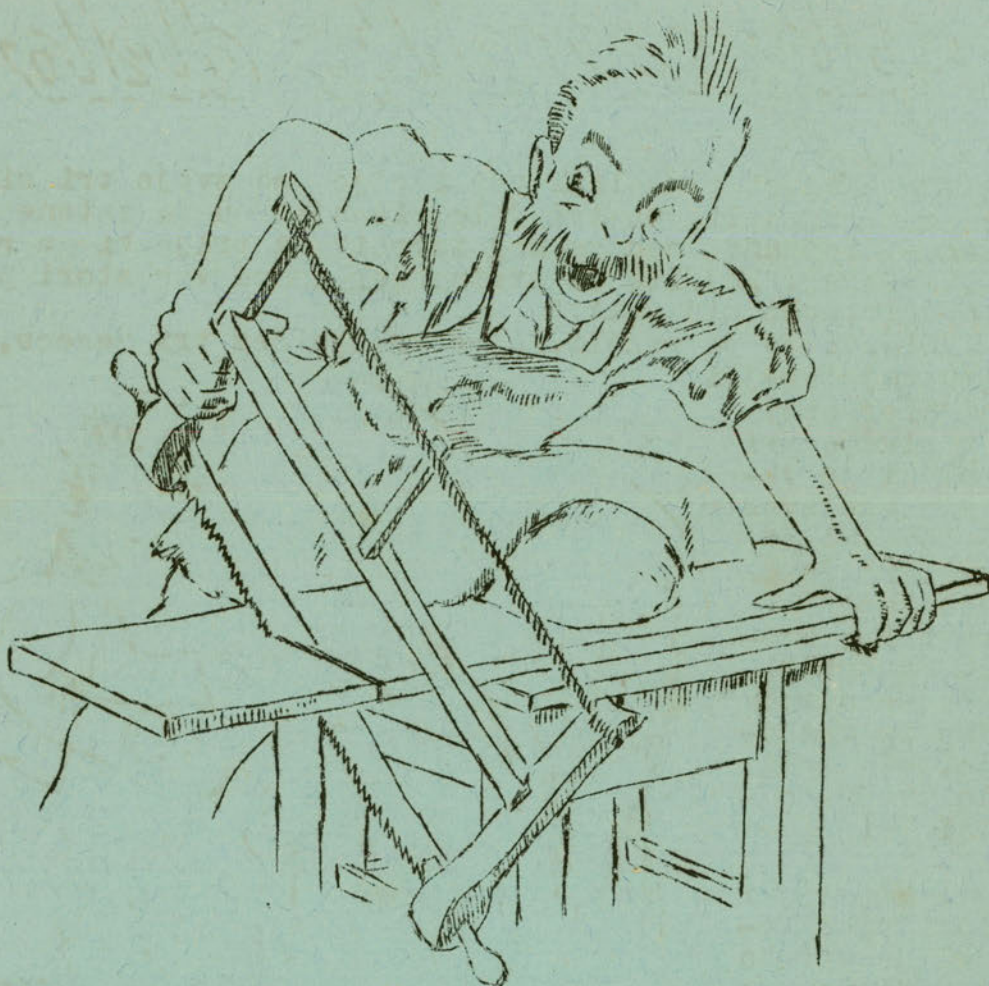
aš narod trpi in umira,
kot Bog zdaj je na križ pribit.
Nad njim se gorje razprostira,
po celem je svetu razbit.

Kdaj se radost bo razlila,
prek polja in naših gora?
Kdaj tam res svoboda bo
vsklila,

Še zarja se nova prismeje,
še pesem se pela bo.
Ko vetrič svobode zaveje,
ki narod jo piše s krvjo.

kje žalost je danes doma?
Takrat pa bo praznik svobode,
zajel mater Slovenijo vso.
Nič več krvi, ne zablude,
sen sonce smejalo se bo!

////

TUDI V BARVARNJU JE MOJSTER
IN MOŽIČEK JE KOT ŽIV,
HIŠICA JE KAKOR NOVA,
SLON PA KOT V RESNICI SIV.

ZDAJ SE DEDEK MIHA SPOMNI:
"JOJ, SEVEDA, AVTO, VLAK.
IN VOZIČEK MIKA FANTE,
TUDI JANKO NAŠ JE TAK.

///

RIŠE, MERI IN RAČUNA
DEDEK MIHA DO NOČI.
ŽAGA POJE, GRIZE, REŽE,
DEDEK JE ŽE BREZ MOČI.

///

///

ŠALE IN UGANKE

Rešitve ugank iz pete številke:

1./Leseni.2./Kadar gleda skozi okno.3./V lekarni.4./Po rimski.5./
Mesec maj, ker ima sami tri črke.-

Rešitev nam je poslala samo Gazvoda Martina iz 5.razreda in je pravilno rešila:1.,2.,4.,uganko.-Otroci rešujte naše uganke!

Besedna uganka.

Nihče ga ne vidi, čuti,
z nevidljivimi peruti
iz neznanih dalj priplava
ter v neskončnost izginjava.
Vendar silna moč je njega:
z njo v vesoljstvu vse obsega,
vse nareja, obnavlja,
ter spet kviri in vničuje.
Kar se danes je na svet
z njega pomočjo rodilo,
to gotovo čez več let
ali jutri že minulo
v prah njegov razruši zob.

Le človeškega duha
dela nočejo v grob;
vidne znake pač jim da,
a žive od dob do dob,
dasi kroginkrog on hruje,
zbujajoč jok, stok in vzdih,
ko v pogubo prekucuje
cele narode prek njih.
Konur dana bistra glava,
naglo mu ine dobi,
tudi rad poiskušava,
da se z delom proslavi,
ki ga on ne razdrobi.

/Rešitev bo objavljena v prih. številki./